

středa 25.září

PROGRAM
A VSTUPENKY

festivalfinale.cz

37.

Film Festival Finále Plzeň

**Náš
REGION**

hlavní partner
festivalových
novin

Dlouhé expozice mě nebaví

Jiří Mádl zbouřil kina vysokou návštěvností celovečerního filmu Vlny. Přestože režíroval už svůj třetí film, chtěl být původně spíš scénáristou. O jeho studiích scénáristiky v New Yorku, metodice castingů a obavách z toho, jestli filmaře v budoucnosti nahradí umělá inteligence, jsme se bavili v rozhovoru pro poslední letošní číslo festivalových novin.

Často říkáte, že jste Vlnami chtěli primárně vzbudit emoce. Dneska už se dá říci, že jste do kina lákal opravdu velké množství diváků. Povedlo se vám vzbudit takové emoce, které jste chtěl? Myslím si, že ano. Podle čísel to totiž vypadá, že si lidé ten film předávají. Tedy předpokládám, že si

říkají a doporučují na něj jít. Mám pocit, že u divácké návštěvnosti za tu setrvačnost může buď humor, a nebo emoce. Informativní filmy třeba takovou sílu nemají. Snad to nezní nijak neskromně, ale myslím si, že to tak je.

Původně jste žádný ze svých tří filmů režírovat nechtěl. Báli jste se reže?

U prvního filmu (Pojedeme k moři) jsem ještě vůbec ani neuvažoval, že bych někdy byl režisér. Psát jsem chtěl vždycky, byl jsem si tím jistý od nějakých 13 let. Od chvíle, kdy člověk začne nějak literárně základně fungovat, jenom třeba ve slozích nebo tak. Každý z filmů, které jsem napsal, měl jinou anabázi. První látku jsme s produ-

centem Miloslavem Šmídmajerem nabízeli různým režisérům, chvíli k ní byl i jeden připojený. Pak producenta ale napadlo, jestli bych to nechtěl dělat sám, což bylo poprvé, co tu myšlenku vůbec někdo vyslovil. Ale jakmile to řekl, tak jsem si o to do čtrnácti dnů sám řekl. Scénář Na střeše jsem pak psal v New Yorku na škole s tím, aby to bylo natočitelné v rámci té školy. Udělal jsem to kvůli tomu jednoduché - ulice, květinářství, Best Buy (u nás Datart) a byt. Jinak tam víc lokací není. Psal jsem to pro nějakého potencionálního studenta ze školy a až později jsem to přetáhl do Čech. A Vlny byly zase tak obrovské, říkal jsem si, že je to tak velké, že to nikdy nebude dělat Čech, ani česká pro-

dukce. Myslel jsem, že je nabídnu někde venku, byť český příběh, ale udělaný jako třeba Anthropoid nebo Černobyl. No a až potom mi to zase nějakými různými cestami spadlo do klína.

Chtěl jste být scénáristou, proto jste šel studovat na New York Film Academy. Proč jste se rozhodl studovat scénáristiku v Americe a ne na evropských školách?

Myslím si, že New York je nejen geograficky, ale i vkusem někde mezi Evropou a Hollywoodem, a v tom se právě i vkusem vidím nejvíc. Takže mi to přišlo jako logická volba. Taky mě lákalo město New York. A třetí, možná hlavní důvod, proč jsem nechtěl studovat

v Česku, byl ten, že jsem tady byl už hodně známý herec a věděl jsem, že by mě to brzdilo, bylo by mi to předhazované. Chtěl jsem ve studiu začínat na nule. Anebo ne v mínusu, rozumíte.

Byla dříve myšlenka na Vlny, nebo studium ve Státech?
Na Vlny.

Proměnilo se nějak vaše přemýšlení o tom příběhu právě díky studiu?

Proměnilo. Myslím si, že kdybych to točil před sedmi lety, tak by ten film nebyl tak moderní. V mojí hlavě to byl nejdřív trošku „mramor“, to, čeho jsme se nakonec báli, aby to nebylo. Po studiích jsem dostal od jedné mojí indské kamarádky a spolužačky z New Yorku radu, na kterou už nikdy nezapomenu. Už tenkrát na škole si totiž četla Na střeše, které na té škole mělo výborné hodnocení, a když jsem jí pak po šesti letech poslal ten scénář přepsaný, řekla mi: „Ten scénář byl vždycky skvělý. Vážně byl. No jo, ale ty to musíš psát tak, aby byl skvělý i dneska.“ Člověka by nezapadlo, že pět let je dlouhá doba, ale je. Při psaní se na to musí myslet, člověk se musí profackovat, být na sebe fakt tvrdý a měnit to. A měl jsem to na mysli i při tvorbě Vln. A kdybychom to točili až za tři roky, možná by to byl zase trošku jiný film.

Evropský způsob psaní scénářů se od klasického amerického psaní liší, je většinou intuitivnější a vychází z toho, že všichni díky naší kulturní zkušenosti nějak podvědomě známe konvence dobrého příběhu. Naopak to americké psaní má přísná pravidla a instrukce. Berete psaní podle „filmových kuchařek“ jako zjednodušování scénářistické práce?

Myslím si, že je to jako se vším - jako že když někdo vypije flašku

vína, je to něco jiného, než když někdo jiný vypije flašku vína. Já vím moc dobře, co chci říct, na začátku mám jasnou představu o nějakých čtyřech stěžejních scénách. Když někdo tuhle představu nemá a jede podle pravidel filmové struktury, tak to můžeme brát jako berličku a nebo taky jako svázání, limitaci. Ale když máte vážně jasnou představu, tak je to jenom jako když si do kuchyně koupíte dobré náčiní. Prostě se vám s tím pak vaří líp. Když si sednete do Ferrari, jede se v tom přeci jen trochu lépe než ve Fabii.

Myslíte si, že psaní podle příběhové struktury z amerických filmů v českém nebo evropském filmu chybí?

Úplně nutně ne. Jinde v Evropě se tenhle postup používá taky. V žádné jiné zemi, kde jsem scénaristiku učil, protože už jsem v pár zemích v zahraničí učil, nebo kde jsem se potkal s kolegy filmaři, se na tyhle „filmové kuchařky“ nehledí s pejorativním nádechem. Už jenom to české pojmenování - „filmové kuchařky“... I v evropských filmech jedou podle nějaké metodiky. Jen je to méně znatelné, než ve filmech amerických, kde jsou mnohem razantnější v twistech, v cliffhangerech, příběh tam musí být úplně čistý. V Evropě jsou jenom ty švy příběhu víc zahlazené a nejsou tak vidět. Mám vlastně pocit, že v Česku je to trochu i lenost. Raději se vymluvíme na to, že jsme intuitivní, než abychom si s tím příběhem dali řemeslnou práci.

Za další úskalí podobné metodiky psaní se občas považuje možná předvídatelnost scénáře. Přemýšlel jste nad tím, když jste psal Vlny?

To mě teda nenapadlo. Ani jsem to upřímně nezaregistroval, abych řekl pravdu. Říkal jsem si jen, že chci bavit diváka v každé minutě. Sám už jsem jako divák méně

trpělivý a dlouhé expozice mě prostě nebaví. Jsou filmy, které mají skvělý konec a v něm cítím nějakou silnou emoci. Ale říkám si pak „a proč jsem se musel hodinu a půl dívat na něco, co mě nebavilo, jenom kvůli té emoci na konci?“ Už jsem asi jiný typ diváka, takže jediné, na co jsem při psaní myslel, bylo, ať mi hlavně divák „nepřepne“.

Petr Lněnička nám v rozhovoru prozradil, že se proces castingu na Vlny trochu liší. Dostal celý scénář už před kamerovými zkouškami a byl castovaný přímo na roli Jana Petránka. O fyziognomické podobě herců s jejich předobrazy ale řeč být nemůže. Jak jste se při vybírání herců rozhodoval?

Je pravda, že nějaké podoby s předobrazy jsme dostali náhodou, opravdu jsem šel spíš po té energii. Castingy máme podrobné, trvají dlouho, máme tam hodně herců. Zároveň jsem herec a vím, jak se cítí, snažím se mít k tomu hereckému řemeslu úctu a když nějakého herce opravdu vážně zvažuji na určitou roli a nechci ho jen zkusit, dám mu celý scénář. Samozřejmě mi musí podepsat mlčenlivost a tak (smích). Ale chci, aby mi přinesl nějaký koncept a chápal nuance. Cold reading (první čtení bez přípravy, pozn. red.) zažívám na zahraničních castinzích a je to prostě strašné. Můžete kvůli tomu minout velmi dobrého herce jenom proto, že nemá správné informace. A když si zvete takový ten inteligentní typ herců, takové, kteří tomu opravdu přidají přidanou hodnotu tím, že vědí, jako tvůrci škodíte sami sobě, když jim nedáte dostatek informací.

Castingového režiséra tedy nemíváte?

Casting si vedu sám. Ale mám nejlepšího kamaráda a castingového režiséra Mira Mráze, se

kterým jsem dělal Pojedeme k moři. Je to vtipná historka, tehdy jsem si ho přivedl do Prahy. Znal jsem ho z produkce jednoho slovensko-polského filmu, kde jsem hrál hlavní roli, potom jsme spolu s dalšími kamarády byli na takové chlastací dovolené. A nakonec mu říkám: „Hele, Miro, nemám na ten film žádný peníze, ale nabízím ti ubytování u mě doma, můžeš tam zadarmo bydlet a platím všechno jídlo na rok. Bereš?“ A on, že jo. Teda takhle.. Řekl jsem jídlo a pití, že jo.. (smích) Takže to bylo i zábavný. Nacastovat ty děti tenkrát trvalo strašně dlouho, ale vyvinuli jsme si nějakou svojí metodiku. Já jsem si teď díky tomu na castinzích jistý a Miro má dneska jednu z neúspěšnějších castingovek.

Některé scény z okupace jsou ve Vlnách dodělávané umělou inteligencí...

... Trošku. To je takové trošku zavádějící.

Jak jste s ní tedy pracovali?

Umělá inteligence nám pomáhala jenom při barvení. Ale ona stejně pořad není tolik inteligentní. To, co rozpozná, to obarví, ale jakmile je ta věc na obrazovce v jiném úhlu, barvu vypne. Výborně pozná budovy, zná tu dobu, pozná strom a další věci. Ale jakmile před ní dáte vlající vlajku, je ztracená. Nebo pak přijde do záběru člověk a je zelený, asi vypadá jako strom, já nevím. (smích) Ono to zní dobře, ale stejně za vás ta umělá inteligence udělá tak 30 % práce, a i to možná přeháním. Stejně potom musíte dobarvovat ručně. Potom nám ještě pomohla v jedné větě tak, aby zněla jako přes telefon. Ale to bylo vážně málo. Já si pořád myslím, že ty umělé věci jsou strašně vidět. Jeden můj kamarád je do umělé inteligence blázen a pouštěl mi ty nejlepší věci.. Ale zatím se moc nebojím. (smích)

Vše ohledně Plzeňské karty zařídíte ONLINE

ŽÁDOST O NOVOU KARTU

NÁKUP PŘEDPLATNÉHO

DOBITÍ PENĚŽENKY

DOKLAD SLEVY Z JÍZDNÉHO

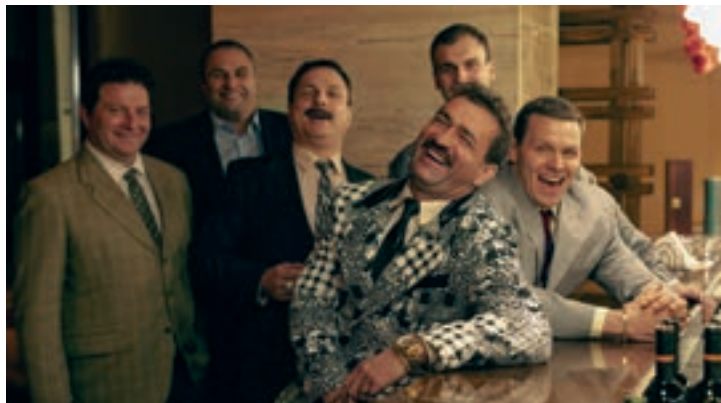
eshop.plzenskakarta.cz

Plzeňská Karta

Na Slovensko se vrátily devadesátky

Nový slovensko-český thriller MIKI se na Finále představí v sekci České stopy. Bývalý řidič autobusu se v něm vrací do své rodné vesnice, aby vybudoval něco velkého. Naštěstí v době turbulentních devadesátých let na Slovensku o prostor pro to, dokázat něco velkého, není nouze. Scénář inspirovaný příběhem největšího slovenského mafiánského bosse 90. let napsal

zkušený a úspěšný scénárista Miro Šifra (Úsvit, Rédl, Zrádci), režie se ujal Jakub Kroner, který tak poprvé odkročil od komediální tvorby. Hlavní role ve filmu ztvárnili matadoři slovenského filmu Milan Ondřík, Dušan Cinkota a Michal Kubovčík. Za první víkend vidělo v kinech film přes 96 000 diváků. Jakub Kroner i Miro Šifra uvedou projekci MIKI ve středu v Měšťanské besedě.

MIKI
25. 9. 17:30 Velký sál, Měšťanská beseda

Bastard z Libochovic

V rámci sekce České stopy, která představuje zahraniční snímky s českým koprodukčním podílem, na Finále pronikl také hit letošního festivalu Scandi, drsné severské drama Bastard. Zavede nás do 18. století a seznámí s kapitánem Ludvigem Kahlenem, který prahne po šlechtickém titulu. V rukávu má tajnou zbraň, která mu má pomoci zúrodnit nehostinnou bažinatou

krajinu. Do cesty se mu ale postaví zákeřný a krutý šlechtic Schinkel. V hlavní roli Kahlena exceluje oblíbený dánský herec Mads Mikkelsen. Kromě osmi dánských filmových cen byl Bastard vyznamenán také třemi „evropskými Oscary“ – Evropskou filmovou cenou –, mimo jiné právě pro nejlepšího herce. Zámecké scény se natáčely na českém zámku Libochovice.

Bastard
25. 9. 20:30 Velký sál, Měšťanská beseda

Sledujte udílení Ledňáčeků online

Slavnostní zakončení festivalu a rozdávání cen můžete sledovat online! Na facebooku Finále i dalších festivalových partnerů bude online vysílání běžet od 19:00. O Zlatého ledňáčka letos filmy soutěží ve čtyřech kategoriích.

V kategorii celovečerních hraných nebo animovaných filmů soutěží filmy Rok vdovy, After Party, Ži-

vot k sežráním, Od marca do mája, Světýlka, Její tělo, Mord, Noční klid a Vlasy. O vítězi rozhoduje nezávislá mezinárodní porota.

Mezi filmy, které soupeří o Zlatého ledňáčka v dokumentární kategorii, se nachází snímky Ještě nejsem kým chci být, Hranice Evropy, Moje nebe je horší než tvoje peklo, Tady Havel, slyšíte mě?, Jiříkovo

vidění, Pochcánek, Ta druhá, Světloplachost a Identita: Film o českém grafickém designu.

Mezi televizními a internetovými projekty se mezi seriály utkají #annaismissing, Adikts, Banáni, Dobré ráno, Brno! II, Extraktoři, Metoda Markovič: Hojer, Sedm schodů k moci, Sex O'Clock, To se vysvětlí, soudruzi! a Vítěz, v kategorii filmů a minisérií poté Cesta do tmy, Iveta, Tři zlaté dukáty a Ve-
dřejší produkt.

A mezi studentskými filmy můžou Zlatého ledňáčka získat projekty 3 MWh, Domov, Chata, Kamenolom, Marie, Mimo, Mořská sůl, O plotech a lidech, Otcovy dopisy, Plevel, První pacient či Super heavy. Slavnostním večerem provede herce a moderátor Petr Vančura, který pro tento jedinečný večer utvoří umělecké duo Ty Vado s hudebníkem Janem Doležalem.

Finále Plzeň

**Festivalové online
ozvěny na dafilms.cz**

26. 9. – 10. 10. 2024

Filmové tipy Ireny Hejdové z Deníku N

To nejlepší na konec. Film Kláry Tasovské *Ještě nejsem, kým chci být* o fotografe Libuši Jarcovjácové byl jedním z hitů letošních Varů a brzy se chystá i do kin. Dokumentární portrét sestavený pouze z hrdinčiných fotografií dokumentuje

její osobní i profesní život napříč léty a je to také působivý portrét doby, v níž Jarcovjácová žila, specifických komunit, v nichž se pohybovala i Československa vůbec. Nenechte si ujít.

Ještě nejsem, kým chci být
25. 9. 14:00 Malý sál, Městská beseda

Herectví neexistuje

Herečka Veronika Žilková má na svém kontě několik set televizních, filmových a divadelních rolí. Na letošní Finále ji můžete vidět v novém autobiografickém díle Beaty Parkanové Světýlka. Jak se jí podařilo zpracovat poměrně náročnou postavu babičky? Jak v sobě neztratit dětskou duši? A jak náročné herectví může být?

Minulý rok jsme se společně setkali u příležitosti projekce filmu Spolu, letos je to uvedení snímku Světýlka režisérky Beaty Parkanové. Oba poměrně intenzivní filmy, které zanechají v diváctvu hluboký dojem.

Za život vidíme spoustu komedií, nikdo nechce trávit večer doma u televize s tragickým filmem, ale nakonec vzpomínáme právě na filmy, které se nás dotkly. Pokud se film diváka osobně dotkne, re-

zonuje v něm, pak to znamená, že asi nebyl natočený špatně. Umění má nastavovat zrcadlo nám samotným.

Motiv snímku Spolu se Štěpánem Kozubem je nikdy nekončící dětství, naopak Světýlka se zabývá momentem, kdy dětská bezstarostnost pomalu končí. Najdete ve vašem životě takový moment?

Pojmenujte mi slovo dětství, jeho obsah.

Beata Parkanová to popsala jako moment v životě, kdy přestanou platit jistoty, bezpečí a svět, na který jste zvyklá, vejde do něj prolomení, které vás navždy ovlivní. Otázkou je, jestli je dobře, aby skončilo. Pro mě dětství znamená hravost a dovolit si nedospět. A to je něco, co já aktivně dělám, je to moje aktivní dětství. To je to,

co by člověk nikdy neměl v sobě pohřbít. Ta schopnost začínat znova a věřit, že to dopadne dobře, i když je to občas naivní. Dítě neumí odhadnout nebezpečí a my, i když jsme dospělí, tak se pouštíme do vztahů, pracovních výzev nebo i do přátelství, která nevíme, jak dopadnou. Ale kdybychom tuhle odvahu neměli, tak jen sedíme a skuhráme, že svět za nic nestojí. Dětství bych pojmenovala jako schopnost nových začátků, a to si uchovávám. Pokud je podle paní režisérky konec dětství ztráta jistot, potom mi takové dětství ani nikdy nezačalo. Od malička jsem zvyklá spoléhat sama na sebe, vyrůstala jsem v rodině uprostřed dramatických politických událostí a tatínek byl režimem pronásledován. Od útlého dětství pro mě existovaly dvě reality: Ta jedna, o které se mluví doma, a ta druhá, o které mluvíme venku před lidmi. Nevyrůstala jsem příliš v klidném prostředí, a možná proto ani teď

klid ve svém životě moc nevyžaduju (smích).

Což ale nemusí být nutně špatně.

Já si to myslím. Když mluvím o Světýlkách, tak říkám, že čím méně člověk očekává, že se o něj bude někdo starat a že ho bude ochraňovat, tím má větší šanci postavit se na vlastní nohy. Je důležité s dětmi mluvit i o negativních stránkách života, o smrti nebo o končícím vztahu. Pak nebude mít pocit, že praská růžová bublina.

Jak se vám hrálo s malou Miou, která ztvárnila hlavní dětskou roli?

Úspěch tohoto filmu je absolutně v rukách paní režisérky. Malou Miu skvěle vedla a díky tomu tu roli zvládla tak skvěle zahrát. To je vždy velká zásluha režiséra. Herci nejsou dobří a špatní, ale buď mají dobré nebo špatné vedení. Beata Parkanová malé Mie tu roli tak

STUDIUM PRO SENIORY

Přijďte k nám studovat, nebudete litovat!

www.u3v.zcu.cz

přiblížila, že ona ji potom vlastně nehrála, ale ona tu roli existovala.

Beata Parkanová scénář filmu napsala podle vlastních zkušeností, bylo to na té režii znát?

Stoprocentně. Ona vlastně malé Mie popisovala svoje vlastní zkušenosti, svoje důvěrné vzpomínky na dětství, které si dodnes uchovávala. To nebyl dospělý člověk, který by vysvětloval dítěti, jak si hrát, ale Beata prostě vyprávěla, jak to dělala ona a zprostředkovala ten zážitek tak dobře, že ho Mia dokázala přesně zahrát. Ty krásné nesmyslné detaily dětství, které mnozí z nás už vytěsnili, nebo zapomněli - prosvítající světlo skrz barevná sklíčka, vztekla kočka, co nemá ráda tahání za ocas. Na tohle všechno si Beata dokázala vzpomenout a znovu to oživit. Malá Mia měla ve finále pocit, že jsou z nich dvě vrstevnice a je to jejich společná hra.

Mělo natáčení s dětskou herečkou v hlavní roli ještě jiná specifika?

Zajímavé bylo, že jsme měli na natáčení vlastně holčičky dvě. Malá Mia měla dvojníci - dubléruku, která s námi absolvovala technické zkoušky, aby se hlavní herečka rychle neunavila dlouhým nastavováním světel a kamer. My jsme vše nazkoušeli s dublérkou a na ostrou klapku pak přišla Mia.

Jaká je podle vás postava babičky malé Mii, kterou ztvárňujete? Děsivá! (smích)

Našla byste s ní něco společného?

Ne, vůbec! Během natáčení jsem se Beaty ptala, jestli opravdu ta její babička takhle mluvila, měla dokonce takový svůj zvláštní slovník, ale nebylo o čem diskutovat, když taková její babička opravdu byla. Byly to přímo její původní věty a hlášky, které jsem se těžko učila, navíc ta babička mluví prakticky po celou dobu filmu. Překvapilo mě, že na ni vzpomíná s takovou láskou, přesto jak v mých očích mi připadala místy příšerná. (smích) Já jsem rozhodně úplně jiná babička. Sama jsem v dětství zažila už jen jednu babičku, a té ještě navíc chyběla noha, takže jsem říkala, že mám jen tři čtvrtě babičky.

S čím jste v roli bojovala nejvíce?

Se vším, ale zároveň jsem ji v něčem i dokázala pochopit. Jak těžké to musí být, když vaše vlastní dcera selže jako matka. Je pravda že bych v některých momentech byla stejně bojovná. Zaskočila

mě pozitivní kritika, která se na film v létě snesla, protože po premiéře v Karlových Varech se mnou nikdo nemluvil, jak jsem na plátně byla nesnesitelná. (smích) Nikdo mě nepochválil, všichni se mi vyhybali. Jeden novinář se mě potom zeptal, jestli se nebojím, že mě začnou lidi nenávidět. (smích) Ve filmu Spolu jsem byla příliš obětavá matka, ve Světýlkách jsem zase přísná. Mám tedy štěstí na charakterově pestré role.

V páru jste s Martinem Fingerem úplně poprvé, jak se vám spolupracovalo?

Natáčení s Beatou bylo takové, že jsme vlastně žili s Martinem a malou Miou několik měsíců v kuse ten jeden den, který je ve filmu zachycený. Což bylo moc fajn. Navíc kvůli Mie se točily scény chronologicky tak, jak jdou ve filmu za sebou, což nebývá běžně zvykem. Měla jsem pocit, jako bych byla na výletě s vnučkou a bylo to moc příjemné. S Beatou Parkanovou se mi vlastně dělalo úplně nejlíp. Ona mě přímo oslovila na roli svojí babičky a já si moc vážím toho, že si mě vybrala pro roli někoho, koho měla tak ráda.

Vzniklo na základě toho mezi vámi přátelství?

Já nejsem ten typ, co si utváří silné vztahy v rámci štábu. Po natáčení jedu domů, za mou velkou rodinou, a vracím se do svého světa. Takže přes ten intimní prostor, který jsme si na place vytvořili, toho vlastně o Beatě moc nevím a spoustu věcí jsem se dozvěděla až z rozhovorů po premiéře. Na place během natáčení vznikne nesmírně intenzivní vztah, který ale po natáčení zaniká, protože se z té práce vracíme do vlastních životů, a čekají nás nové

projekty. To bych se „uvztahovala“.

Za svůj život jsem natočila přes pět set rolí a prožila přes pět set takto intenzivních vztahů, které skončí poslední klapkou.

To musí být hodně emočně náročné.

Právě proto jdete domů, s kostýmům sundáte i roli a zapomenete na ni. Každý večer, kdy hrajeme představení, ze sebe musíme hrozně moc dát. Prožít si znovu svou roli. Když jsem třeba hrála v divadle Médeu, tak už jsem byla od rána podvědomě naštanovaná, že musím večer zabít svoje děti. Že se znovu budu muset dostat do toho stavu, během dvou hodin. Mohli bychom říct, že herectví vlastně neexistuje. Herectví je dobrovolná duševní prostituce.

Čím tohle vyčerpání dobijíte?

Potleskem. Když vidíte šťastné a spokojené tleskající diváky, kteří si odžili dvě hodiny našeho příběhu a ten jim přinesl radost. Když divák odchází z divadla nebo kina a je zasažený, může být šťastný nebo smutný, ale je zasažený tím naším příběhem.

Světýlka jsou velmi vizuálně výrazný film. Podobný důraz na estetiku doprovázel už předchozí film Beaty Parkanové Slovo. Je pro vás důležitá vizualita, která film dotváří?

Film je výrazný po celkové stránce jeho snímání, což my herci vidíme finálně až na promítání, po post-produkci. Já jsem si třeba až na premiéře uvědomila, že po většinu filmu v něm hraje jen polovina mého těla, protože se na příběh díváme z pohledu malé holčičky. Ono se i říká, chceš-li pochopit svět dítěte, prožij jeden den z jeho pohledu, z úhlu jeho očí. My jsme věděli, že se záběr bude ořezávat, ale nevěděli jsme, jak to přesně bude vypadat. Naše role bychom ale nehráli jinak. Jsou-li rozčilené oči, pak jsou stejně rozčilené i naše nohy a celý zbytek těla. Svým pohledem mi Beata hodně připomíná režiséra Františka Vlábila, konkrétně jeho debut Holubice. Nejsou samozřejmě stejné, ale oba dva tyto filmy dokázaly zachytit tu specifickou optiku šestiletého dítěte.

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER FINÁLE PLZEŇ

RENGL

KAŽDÝ SI VÁS VŠIMNE!

Daňa Horáková, nejen o Juráčkovi

Juráček je můj osud
25.9. 17:30 Divadlo Dialog

V roce 2020 vydalo nakladatelství Torst knihu O Pavlovi, v níž novinářka Daňa Horáková nabídla svůj pohled na život se slavným filmovým režisérem Pavlem Juráčkem. Kromě divadelního zpracování a chystaného hraného filmu se předlohy chopila také známá dokumentaristka Olga Sommerová a vykreslila život Dani Horákové v širším kontextu. Představila ji jako disidentku, která od roku 1975 řídila s Václavem Havlem samizdatovou edici Expedice, hamburskou ministryni kultury a autorku sedmi prozaických a publicistických knih. Nezanedbatelný prostor ale Sommerová samozřejmě věnuje také letům, které Horáková strávila v Západním Německu se svým manželem. Dokument Juráček je můj osud nabízí Finále mezi letošními prvními úlovky. Během projekce bude přítomna režisérka Olga Sommerová.

Lotyšský románek s manželstvím

Zelma touží po lásce a přijetí. Aby se líbila chlapcům, snaží se chovat jako roztomilá, slabá a skromná dívka. Její tělo se ale stereotypní roli vzpírá, seč může. Ve svém druhém celovečerním filmu se lotyšská animátorka Signe Baumane zaměřila na téma lásky, manželství, zneužívání, nadějí a fantazie ve snaze najít v rámci lidské společnosti důstojnější místo pro ženy. Během procesu tvorby si vystačila s tradičními nástroji, tužkou

a papírem, a rozpohybovala skoro všechny postavy ve filmu. Stačilo jí na to 662 tužek. Snímek Můj románek s manželstvím, který vznikl dlouhých sedm let, byl oceněn na prestižním festivalu animovaných filmů v Annecy a Finále jej uvádí v rámci sekce ZOOM, letos zaměřené na pobaltské kinematografie. Tematicky i autorsky však také pomyslně rozšiřuje novinku v podobě sekce Ženy a film.

Můj románek s manželstvím
25.9. 17:30 Kinosál, Městanská beseda

Zpráva z Charkovského metra

Dvojice dokumentaristů ve složení Ivan Ostrochovský a Pavol Pekarčík přijela na Ukrajinu s humanitární pomocí zjara roku 2022. Když spatřili stovky lidí, permanentně ukrytých před ruskými raketami v charkovském metru, rozhodli se věnovat jim film. Zaměřili se na ty nejzranitelnější – děti, kterým zoufale chybí sluneční svět a upadají do depresí. Protagonistou svého citlivého filmu-svědectví učinili

dvanáctiletého Nikitu, který přes vážnost situace malomyslnosti nepropadá. Seznamuje se s vrstevnicí Vikou, která mu otevře úplně nový pohled na svět. Snímek Světloplachost, balancující na hraně dokumentárního a hraného filmu, získal v roce 2023 cenu pro nejlepší český dokument na festivalu v Jihlavě a uchází se také o Zlatého Ledňáčka.

Světloplachost
25.9. 15:00 JoNáš, Městanská beseda

O evropském blahobytu se Sašou Uhlovou

Česká novinářka Saša Uhlová natočila s dokumentaristkou Apolenou Rychlíkovou v roce 2017 dokument Hranice práce o nejhůře placených zaměstnancích v Čechách. Autorky následně rozšířily titulní hranice na území celé Evropy a přinesly zprávu z německé farmy, irského hotelu a pečovatelských služeb ve Francii. Jak se žije východoevropským migrantům, na jejichž práci stojí blahobyt obyva-

telstva Evropy? Záběry pořízené skrytou kamerou, podkreslené komentářem z deníků Sašy Uhlové, doplňují dojemné pasáže loučení s jejím tatínkem, novinářem, politikem a signatářem Charty 77 Petrem Uhlem. Působivou reportáž Hranice Evropy, premiérově uvedenou letos v rámci lidskoprávního festivalu Jeden Svět, zařadil dramaturgický tým Finále do soutěže dokumentárních filmů.

Hranice Evropy

25.9. 17:00 JoNáš, Měšťanská beseda

Mord v Kinosále Měšťanské besedy

Stejně jako každý rok, koná se i letos na Osoblažsku tradiční zabijačka. Tentokrát ale bude všechno jinak. Každého z rodiny totiž pálí problém, který dříve či později vyplyne na povrch. A řezník Tonda doufá, že mu jateční pistole promine navlhle patrony. Civilní snímek Mord je prvním celovečerním počinem mladého filmaře Adama Martince, který dokázal s lehkostí spojit profesionální herecký tým s amatéry včetně svého tatínka. Ne nadarmo bývá jeho debut označován za dědice „formanovské“ tradice českého filmu. Světovou premiéru si odbyl v hlavní soutěžní sekci karlovarského festivalu, odkud si odvezl Zvláštní uznání poroty, na Finále se nyní uchází o Zlatého ledňáčka.

Mord

25.9. 20:30 Kinosál, Měšťanská beseda

Nový pohled do studny

Po úspěšné Metodě Markovič přichází Voyo s dalším ambiciózním kriminálním seriálem v žánru true crime. Jeho příběh začíná v roce 1932, kdy na vesnické tancovačce potká voják Standa mladičkou Marii. Je to láska na první pohled. Co začínalo jako idyla však skončilo v roce 1968 strašnou tragédií. Notoricky známý název Studna bude mnohým jistě povědomý. Kdo z vás zná ale celou historii rodiny Jelínkových? Kreativní producent Voyo Michal Prokeš prošel dobové archivy, obecní kroniku města Vonoklas a také vyzpovídal pamětníky, aby notoricky známý případ z černé kroniky představil nové generaci. Na Finále máte dnes možnost exkluzivně zhlédnout pilotní díl seriálu. Projekci uvedou producenti Jindřich Motýl a Martin Růžicka.

Studna

25.9. 17:00 Malý sál, Měšťanská beseda

PLZEŇSKÁ TEPLÁRENSKÁ
Máš malý podnik?

NEJVĚTŠÍ VÝROBCE ENERGIÍ V PLZEŇSKÉM KRAJI

ZÁKLADNÍ PŘEDMĚTY PODNIKÁNÍ

- výroba tepelné energie
- výroba elektrické energie
- rozvod a distribuce tepelné energie a energie chladu
- výstavba, připojování a rekonstrukce stávajících tepelných zařízení

TEPLO
Společnost zajišťuje teplem přes 40 tisíc domácností, řadu institucí a mnoho výrobních podniků.

CHLAD
Energii chladu je možné využívat jak pro klimatizaci komerčních a bytových objektů, tak pro průmyslové chlazení.

BIOMASA
Výroba energie z uhlí, ale navíc i z obnovitelného zdroje - biomasy řadí společnost na špičku mezi českými energetickými podniky.

EKOLOGIE
Primárním úkolem společnosti je vyrábět energii nejen levně, ale také s co největšími ohledy na životní prostředí.

Pízeňská teplárenská, a.s., Doubravická 2760/1, 301 00 Pízeň
telefon: 377 180 111, zelená linka: 800 505 505
e-mail: inbox@plzenskateplarenska.cz

www.plzenskateplarenska.cz

Vodárna Plzeň

Oficiální voda a partner festivalových cen

Medúza (Rudé moře/Egypt) – Jen pár metrů pod hladinou Rudého moře začíná svět plný barev a jedinečných mořských živočichů, kteří nenechají žádného návštěvníka na pochybách, že ten nejzajímavější život není na souši, ale ve vodě.

Světýlka rozzáří Finále

Nikdo dnes v Česku netočí stejně jako Beáta Parkanová. Svěbytná režisérka a scenáristka navázala na své předchozí Chvilky a Slovo filmem Světýlka, v němž sleduje rozpad rodiny během jednoho dne optikou šestileté holčičky Amálky. Navenek přitom tragédie celé věci není patrná. Létá je v plném proudu, příroda v rozpuku, s babičkou a dědou se jde do lesa na borůvky. Přesto bude Amálka dnes večer uléhat s jiným pocitem, než vstávala. V ústřední roli filmu se představí talentovaná dětská herečka Mia Bankó, její prarodiče ztvárnili Veronika Žilková a Martin Finger. Světýlka byla premiérově uvedena letos v hlavní soutěži karlovarského festivalu, kde se ocenění nedočkala. Zaujmu některou z porot na Finále a získají Zlatého ledňáčka? Dozvíte se již dnes večer.

Světýlka
25.9. 15:00 Divadlo Dialog

TIP

Redakce Finále

Šéfredaktorka:
Hana Nikodemová

Redaktoři:
Kristýna Jandová
Jan Bergl

Fotografie:
Finále fototým

Sazba:
Petr Růžek

Grafický návrh:
Jaroslav Mašek

Korektura:
Hana Mašková